

ՌԻՒՏ ԲԱՐԵԿԱՍՈՒԹԵԱՆ

ՅԱԿՈԲ ՅԱԿՈԲՆԵԱՆԻ

Թող ճակատիցդ մի վարդ պոկեմ—

Սիրոյ համբոյր—յիշատակ,

Թող նորանով ուխտս կնքեմ—

Ուխտ տնարատ ու անբախտ

Նորա կրակով թող ես այրեմ

Նւիրական և անշէջ,

Նորա շնչով թող ես բովեմ—

Հաստատ մնալ ուխտիս մէջ:

Թող այդ վարդը բուրէ, աճէ

Միշտ անթառամ և անվերջ,

Թող նա հողի ինձ ներշնչէ—

Անվախ կու ել կեանքի մէջ:

Թող, թող պոկեմ ես այդ վարդը

Նորան թաղեմ կրճ.քումս

Եւ, նորանից բոյր զգալով,

Յիշեմ ուխտ ու երդումս:

Թիֆլիս

16 հոկտեմբերի, 1893 թ.